

Mette med bette Hanne paa Armen, allerede lidt urolig over, at han ikke er kommen tilbage. Tyge, der trykker sig op ad hendes Kjole og er angst for den fremmede Kælling med det grimme Hundeansigt. Og udenfor paa Dørstenen: Kresten med Jørgen i Haanden; de kigger ud ad Vejen efter ham...

Han angrede, at han ikke havde ladet ogsaa de sidste ti Rigsdaler af sine Rejsepenge blive tilbage derhjemme. Han havde før fægtet sig frem som vandrende Gesell og kunde vel gøre det endnu engang. Saasnart han kom til Byen vilde han skrive til Ane-Mette og forklare hende sine Hensigter. Og han vilde bede hende om at være ved godt Mod og bare vente paa ham. Alt hvad han fortjente udover Føden vilde han sende hende. Hverken hun eller Børnene skulde komme til at lide Nød. Saadan vilde han skrive, endda han ikke selv troede paa, at der kunde blive meget tilovers foreløbig; men de Ord vilde trøste hende.

Saa rejste han sig og gik videre.

Inde i Byen søgte han ned i Madam Jørgensens Kælderbeværtning ved Havnen for at drikke et Glas Øl og høre efter Skibslejlighed.

»Et stuer Glas og et bette... A æ tørt!« sagde han unødigt højt straks han var kommen indenfor Døren og slængte sig med stort Spektakkel ned ved et Bord under Vinduerne.